

„Ioane, ai înnebunit? Ce-o să zică lumea?”

1952. După o perioadă postbelică dificilă, Floarea Ion sparge gheața, luând cea mai radicală și neașteptată decizie. Undeva, într-un colț uitat de lume - Ocnîța - un tânăr de 26 ani, căsătorit și cu un copil de 2 ani, se prăbușește pe genunchi și face pasul pocăinței. Rupe legătura cu biserica formală, care pentru el era și așa irelevantă și se alipește unui grup minoritar de pocăiți din sat și din împrejurimi.

Ca urmare, este ostracizat și batjocorit chiar în sânul familiei. Chiar de propria soție! Floarea Ion, însă, este ferm pe poziție. Nu-și ia cuvântul înapoi.

- „Ioane, ai înnebunit? Ce-o să zică lumea?” striga ca în gură de șarpe bunica Victoria.

Tăcere. Bunicul tăcea, înghițea în sec și își continua drumul credinței.

Trei ani mai târziu, după un eveniment supranatural și multe rugăciuni, bunica se întoarce cu toată inima la Dumnezeu. E bucurie în cer. E bucurie în familia Floarea. Până la bătrânețe, atât bunicul Ion, cât și bunica Victoria, au urmat calea credinței, fermi convinși că nu există alternativă mai bună. Acest model a fost urmat apoi de mama, Maria Floarea (Vlad mai târziu), care în perioada adolescenței s-a hotărât să-L urmeze pe Dumnezeu. Câteva decenii mai târziu am urmat eu calea, încheind un legământ în apa botezului pe 29 februarie 2004.

Mi-am adus aminte de experiența convertirii bunicilor, a mamei și a mea în timp ce stăteam pe canapea și reciteam prologul epistolei pastorale. Am înțeles mai bine bucuria resimțită de Pavel știind că tânărul Timotei provine dintr-o familie cu o istorie lungă pe calea credinței: *„Îi mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu o conștiință curată, din moși-strămoși, când te pomenesc neîntrerupt în cererile mele, zi și noapte. Căci îmi amintesc de lacrimile tale și doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie. Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a înfiripat întâi în bunica ta Lois și în mama ta, Eunice, și sunt încredințat că și în tine”* (2 Timotei 1:3-5 – EDCR).

1952. Decizia bunicului de a nu da înapoi, de a nu asculta de glasul vecinilor sau chiar de strigătul soției a deschis calea către o credință ce s-a multiplicat de zeci de ori. O singură decizie! Sute de oameni schimbați, cu un destin nou și o viață veșnică garantată. Povestea încă se scrie, chiar și acum, după aproximativ 70 de ani!

Gândește-te la ce impact au deciziile tale! Gândește-te la câte vieți pot fi schimbate dacă faci pasul credinței!

Gândește-te...

...și rupe lanțul necredinței. Promit că n-o să regreti.

„IOANE, AI ÎNNEBUNIT? CE-O SĂ ZICĂ LUMEA?”

P.S. Ion nu înnebunise. Se gândea doar că întrebarea mai înțeleaptă este: *Ce zice Dumnezeu? Avea dreptate.*

Pastor ADRIAN VLAD,
Biserica Penticostală
„Efraim”, Târgoviște

Povestea
noastră

Când ești copil de Dumnezeu

Când ești copil de Dumnezeu
Curată-ți este viața
Și-al rugăciunii ceas, mereu,
Îți luminează fața!

Atunci blândețea-ți e veșmânt
Și bunătatea – armă,
Credincioșia – rodul sfânt
Ce înflorește-n taină...

Când ești copil de Dumnezeu
Ai pace și iubire,
În inimă tu porți mereu
Cântări din nemurire...

Chiar noaptea cât de neagr-ar fi,
Lumina ta veghează;
Ca un izvor ești în pustiu
Celui ce însetează...

Când ești copil de Dumnezeu
Un psalm e-a ta vorbire,
Iar viața ta e-un curcubeu
De-aici spre nemurire!

LIDIA DUCIUC

Cugetări... despre copii

„Iată, fii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecei este o răsplată dată de El.” (Psalmul 127:3)

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” (Efeseni 6:1)

„Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4)

Cum îi veți crește pe copiii voștri în rânduială, când voi înșivă duceți o viață fără rânduială? **Vasile cel Mare**

Nu căuta să faci copilului tău numai un viitor strălucit pe pământ și o viață îndelungată, ci arată-i cum să trăiască veșnic lângă Dumnezeu.

Ioan Gură de Aur